

פועלי כל העולם כולו שונא את הפועל ורק אני אוהב

יליד יוני 1927

התחיל לשחק בגיל 16 במדי מכבי ראשון לציון

עונות בהפועל: 11

מספר משחקים: 171

שערים: 2

מספר הופעות בנבחרת: 31

פרש ממשחק בגיל 40

תארים: אליפות (1957)

עם הפועל תל אביב,

גביע (1961)

עם הפועל תל אביב,

אליפות (1964)

עם הפועל רמת גן.

בצדק ובשעה טובה

חתן פרס ישראל

לשנת תשס"ו.

החודורוב
יעצקל'ה
יעצקל'ה
יעצקל'ה

כסא 10, שורה 15, שער 13 נשאר מיותר גל סוקולובסקי

לזכר צפריר ברנד ז"ל

ביום שני הקרוב ימלאו 30 יום לפטירתו של אחד מאוהדי הפועל ת"א השרופים ביותר, צפריר ברנד ז"ל. צפריר היה אוהד הפועל בכל רמ"ח איבריו ונהג לפקוד ביחד עם ילדיו את המגרשים בהם שיחקו קבוצת הכדורגל וקבוצת הכדורסל של המועדון. "בבלומפילד" היה אפשר למצוא אותו בשער 13, שורה 15 כסאות 9, 10 ו-11, לשם רכש צפריר בשנים האחרונות מנוי של אב ושני ילדים" מספר שי שחר, חבר קרוב של צפריר. השבוע, ביקרתי עם עוד כמה אוהדים בבית המשפחה, ושמעתי את אשתו דליה, שספרה לו: " צפריר, אוהד נאמן של הפועל ת"א, שילב בין אהבותיו הגדולות: ספורט ורכיבה על אופנוע. את אהבת הספורט ייחד להפועל ת"א. עוד מילדותו נקשר למועדון דרך אביו שמוליך שלקח אותו למשחקי כדורגל והירבה לשוחח איתו ולהעביר לו את האהבה לקבוצה והאמונה בה בהצלחות וגם בכשלונות. צפריר, שהחל ללוות את הקבוצה כבר מראשית שנות השמונים העביר לילדיו את האהבה להפועל וזכה להיות איתם בעונות הקשות ובעונות הטובות יותר.

צפריר ברנד נהרג ב- 21.1.2006 בתאונת אופנוע והוא בן 46 בלבד, יהי זכרו ברוך!

צפריר ברנד ז"ל וילדיו, אוהד הפועל בכל רמ"ח איבריו.

ישיבת מערכת הפנזין.

אז מה מעניינת אותנו אליפות אפריקה? יוצא צפון אפריקה

שוב ושוב חוזרים וצצים הדיווחים המרנינים על המתרחש באליפות אפריקה לאומות. מספרים לנו שזו כבר הפעם ה-25 שהם רבים בינם לבין עצמם על הזכות להיות אלופת היבשת המוכשרת. עכשיו, צר לי לשבור כמה סטיגמות, אבל בדיוק בשביל זה הפיילוט הזה קיים. את מי זה מעניין? כאילו, פעם הייתה אליפות אפריקה, לפחות עבור חלקנו, כר מרעה פוטנציאלי למסע גילויים של כוכבים עולים. וכיום, הופס, הכדורגל האפריקאי מתגלה במחוזותינו, שבוע אחר שבוע, כבועה אחת גדולה. פליקס אובוקה, שחקנה של הפועל תל אביב שבקושי מגרד מקום בהרכב, היה על סף זימון לסגל נבחרת ניגריה. השוער הבינוני של מ.ס. אשדוד מוליך את נבחרת גאנה ואמור לשמור על שערה מכל משמר. עמנואל פאפו, מי שמשמש כעוגן בהגנת הקבוצה הגרועה בליגת העל, הוא שחקן הרכב באותה נבחרת. שלא לדבר על לאריה קינגסטון המזעזע, שהשאיף בבלומפילד עם לכתו בעיקר הרבה עצבים ותהיות איך השתחל לקבוצה שפעם הייתה אימת אירופה.

זהו מצבו של הכדורגל האפריקאי, שאת אחת מ-5 נבחרותיו במונדיאל הקרוב, ללא ספק יצוג חסר פרופורציות ובלתי הולם לחלוטין, מובילים בבטחה 4 שחקנים שעושים לביתם או עשו לביתם בליגת העל שלנו. זו לא התקופה של אוקוצ'ה, של קאנו – שתמיד שמענו עליהם בעיתונות הפומפוזית ומרהיבת העוז בישראל, כאילו מדובר בשחקנים שלא נראה כמוהם. בסופו של דבר, מסיים השחקן האפריקאי את חייו המקצועיים, מוטל בצדי הדרך באיזו קבוצת תחתית בגרמניה, ונהנה בעיקר מההילה שנוסכים סביבו פובליציסטים אולטרא שמאלניים שמנסים למצוא בערימת השחת הזדמנות להפגין עאלק רגישות חברתית לסבלי האדם בעולם השלישי.

אליפות אפריקה שנסתיימה השבוע הייתה שעמומן אחד גדול, בדיוק כמו צפייה במשחקי ליגת העל ביום שישי – אצלנו לפחות הדשא יותר טוב. אז נבחרת מצרים, שזכתה בגביע בפעם החמישית, ומורכבת בעיקר משחקני הקבוצות המקומיות, היא לא נבחרת טובה, ואל תתנו לרגשי נחיתות סטייל "הם בטח יותר טובים מאיתנו, אל אהלי הרי אלופת אפריקה לקבוצות", לשטות בכס. פרצופה של היבשת הוא בדיוק כפרצופה של האלופה שלה – קבוצה שמורכבת מכוכבי קבוצות בינוניות, שעולות על הסדר היום רק תודה לרומנטיקנים מהסוג הנמוך ביותר, שמקדשים בינוניות מקצועית עבור בונוסים רומנטיים כמו "במצריים יש אחלה חומוס ואחלה נבחרת". אז איך אמר פעם מישהו בעיתונות הארצית? "די כבר".

שלח לי שקט ערן לאור

קם בבוקר, העיניים עוד חצי-עצומות, היד נשלחת בתנועה האוטומטית למדור הספורט ומדפדפת כהרגלה לעמ' 4-5, בהם אנחנו רגילים למצוא את אותן ידיעות משעממות - גרשון שוב שוחרר מהאימון עקב עומס, עוד ביקור אצל הילדים של אורנשטיין בדרום, לפעמים הצהרה על "חשיבות המשחק בשבת". ופתאום, לאחרונה - כלום. חיפוש נוסף מגלה שלא נדחקנו אחרי ידיעות הכדורסל, גם בעמ' האחורי לא נמצא איזו ציפורן חודרנית של אנטבי לרפואה. בתימהון אנו פונים לעמודי הפתיחה ומוצאים אותנו, מתנוססים לנו בכותרות הראשיות. הפועל? הפועל?! מילא מופע הריאליטי של ארקדי או הקרקס של לוני, אבל מה לנו ולסיפורי צבע, תככים, 'חצ'נות ואינטריגות?

אנחנו מועדון משעמם. גם כשהצלחנו, ההצלחה היתה שקטה. פתאום הפכנו לאיטם. הבלאגן הזה זר לנו, לא נוח וקצת מביך. אנחנו מרגישים בו זרים ולא יודעים כ"כ איך לאכול את זה. אני די בטוח שהרוב המוחלט של האוהדים בעד מהלך הרכישה (אם כי כל מה שנלווה אליו עד עתה, איך נאמר, לא משהו בכלל), אבל אנחנו גם אוהדים שאוהבים שקט. 1:0 קטן מספיק לנו, רק לא לצעוק "יש" לפני גול, לא להתלהב כשמכבי בפיגור מול קבוצה אחרת, ובטח שלא רוצים לפתוח את העיתון כל יום ולמצוא אותנו בפרונט. עוד לא ניתן לדעת האם באמת נאבד משהו מהזהות שלנו, אבל בינתיים איבדנו את השקט שלנו, ולא נראה שנקבל אותו בחזרה.

הפועל תל אביב מארחת את הפועל פתח תקווה, מחזור 22 ניר צדוק

התיקו באשדוד היה בדיוק סימפטום לעונה של הפועל תל אביב העונה – ההרגשה שהנה, זה בא, הנה, אפשר לעשות את זה. למעלה מ4 שנים חלפו מאז ניצחה הפועל תל אביב בפעם האחרונה באשדוד, ובדקה 79, כבש אוגובונה בבעיטה של זעם עצור, וכמעט מוטט את המשקוף על סמי אג"י המסכן. 11 דקות בלבד נותרו על שעון העצר של סיום המנחוס, וכבר חשבנו שזה בידינו. אפילו התומכים ההדוקים של תיאוריית הנאחס חישובו לאחר ומדדו את הפרש הנקודות מבני יהודה ומכבי תל אביב בקרב על הכרטיס לגביע אופ"א. ואז, משום מקום, בלסינג קאקו, ההוא עם האצבע המשולשת מהתקופה במכבי, מגיע ודופק להפועל את התוכניות. העונה הזאת התחילה עם שאיפה כמוסה, ציפייה, תקווה – לחזור למרכז הבמה בגדול, ולהתמודד כשווים מול שווים עם מכבי חיפה על האליפות. מה שיצא, הוא בלאגן אחד גדול וחוסר וודאות – לצד נצחונות מרשימים, הגיעו תצוגות נפל שמשאירות טעם חמוץ בפה – במקום עונה של קרבות צמרת עוצרי נשימה מול הירוקת, נתקענו עם היריבה הקרובה, שמסמלת את העונה הזאת יותר מכולם – הפועל פתח תקווה, ולא חלב, פרווה. אז איך אוכלים את הפועל פתח תקווה? קבוצה שמחד מנצחת לראשונה העונה את מכבי חיפה, ומאיך ניגפת ללא קרב בפני מכבי פתח תקווה ובית"ר ירושלים כאילו הייתה עלה ברוח. מנור חסן, טוטו תמוז, יוסי שבחון, עומר בוקסנבויס, רביד גזל, אורי אוזן – שמם של כולם, כמעט, נקשר בעבר או בהווה להפועל תל אביב, וכולם נשארו בקבוצת "המחסן של כאילו" של ליגת העל, הפועל פתח תקווה. ואותי זה מפחיד. כי לך תדע מאיפה זה יבוא לך, מבעיטה חופשית, מאחד על אחד סוחף של הילד מניגריה שישאיר את יגאל פעור פה, או אולי מאחד שנראה כמו פועל בסולל בונה, איליה יבוריאן שמו, שכבר תפר את הפועל במחזור הראשון של העונה שעברה.

תגיד לי מה אתה מרגיש לי אור שלגי

אין מקום אחר – שלוש פעמים שיחקה הפועל נגד חיפה השנה. פעמיים בליגה וביום רביעי האחרון בחצי גמר גביע הטוטו. בשלושת המשחקים השתתפו שחקנים רבים ומשונים, אבל בשלושתם דרור קשטן ורוני לוי עמדו על הקווים. מה שלא תעשה , איך שלא תראה , חלפו עלינו 180 דקות (ללא תוספת זמן) מהמשעממות ביקום. יוק. כולם, שום דבר. 4-5 מצבים לכל קבוצה , אולי גול, מקסימום שניים. כדורגל צפוי, בנאלי ומאכזב. אל חווכמה לפרק את נצרת עילית אחרי שאיוויר הוציא את הבלם השלישי. ניחא, אולי בסיבוב השלישי בקרית אליעזר נעשה להם מיכאלנקו (הייתי מת) ואולי אף פעם. אין לי ספק שגרנט ישתף פעולה עם ההסכם הנ"ל, לפיו המאמנים מחויבים לשעמם את כולם עד שמישהו ישים גול בפוקס , אחרי זה נעשה כאילו אמור לקרות משהו ובסוף נלך הביתה. סינדרום. **לילה טוב אירופה –** רגע לפני ששוקעים בחלומות על הנורבגי מהפנקס של ארנסן והכוכב האוקראיני מצסק"א , אני רוצה להתעכב על 35 שערים (מתוכם 24 בליגה) בשתי עונות ושני שליש עונה של האיש האדיר והחביב הזה מניגריה – איביזיטו אוגובונה. אין הרבה חלוצים זרים שהבקיעו כאן כמות מכובדת כזו, ולא כל שחקן זר חייב להיות בהרכב. זיטו שלנו התאקלם בליגה , התאקלם בהפועל ובעיקר(לפחות לדעתי), הוא שחקן אהוב וגם כאלה אין לנו הרבה. אז שיביאו ישראלים טובים, ושיביאו זרים שמועמדים לצלסי אבל ראבאק, שישאירו את זיטו. מבחינתי, אסור לוותר על חלוץ ששווה יותר מעשרה גולים לעונה וזה בדוק. גם אם צוחקים עליו לפעמים, גם אם לא תמיד הוא נראה קשור לענף וגם אם הכדורים שהוא בועט משרים אימה על האוהדים משער 5 . אה או , אהה אה או. **ואז הופיעה בטי –** מכונת יחסי הציבור של מושיק אדום עולה עובדת 24\7 . והפעם אויב הציבור מספר 1 הוא רפי עגיב. אני לא הייתי שם כשהם חילקו מניות, אני לא הייתי כשהם הפקידו ערבויות וגם לא כשהם חתמו על חוזים. אבל אין לי ספק שידיהם הלא כשרות של תאומים ושל אורנשטיין לא יותר נקיות משל רפי עגיב. בסיטואציה הלבייבית החדשה, הם עושים לו מה שעשינו בכיתה ג' : חרם, אותו כלי נשק שמפעילים בכדי להפיל על מישהו תיק ולהאדיר מישהו אחר. הסכסוך התחיל כבר מזמן וזה עוד שלב, לכשעצמי אין לי דבר וחצי דבר בעד המכביסט , ההדוניסט ורב הנוכלים עגיב, אבל גם אין לי בעד חבריו לשעבר. מי ששוב יוצא קצת טמבל זה החבר סגול. מה , לא ידעת? איפה היית? גם בעניין החובות על וולפסון , אפשר לשנן כלפי החבורה ההזויה את המשפט הידוע ,'מי שהולך לישון עם כלבים' וגו'.

עוד פגישה – אפרופו כלבים, הקרקס בכדורסל הופך להיות כמעט אטרקטיבי. הזר החדש (לאמיזינה) מתברר כעסקה לא רעה וריבאונדר מעולה. עובדה, שלושה משחקים ושלושה נצחונות והאמת, תמיד כיף לנצח את עירוני מגדל בית"ר ירושלים על שלל התקציב , הכיפות והברזלים בשיניים. בנוסף, דורון שפר התמנה לגייס ספונסרים ולהביא קהל. סאחתנין שפר, החברים מהפנזין ישמחו אם תיצור קשר וגם לנו תגייס ספונסרים, אולי גם תוכל לדאוג להסעה לגליל!? לסיום, מסתבר שאמנון ברזילי מתכוון לרכוש את הקבוצה ואציץ בסיפוק שהמחיר ששאלו את אשר דורשים ממנו מופרז לכל הדעות אבל הוא נראה מספיק חכם בשביל לשלם את הסכום הדמיוני לאנשים פיקטיביים על קבוצה פיקטיבית בענף פיקטיבי. **משפט לסיכום : מעולם לא היו רבים כל כך , משועממים כל כך**

בעד ונגד : ברוך דגו

בעד 10 אלן

כשברוך דגו הגיע להפועל בקיץ, אחרי סאגת כן ולא מתישה, התחושות היו מעורבות. בכל זאת, הילד מאשדוד לבש יותר מדי צהוב בחיים שלו, סידר להם קמפיין כמעט מכובד בליגת האלופות ואם קלינגר לא היה מלקק לקנצלר בחגיגות האליפות שיענקל"ה הונדה מכר ללוני ב2003,התואר היה חתום על שמו של דגו, ובצדק. מצד שני, עשו לו את המוות שם, העדר העיוור של 8 הקדוש, והאבא המאמץ כמעט חיסל לו את הקריירה בבחישות ופוליטיקות מוניציפליות בריח מאובק של כדורגל ישראלי טיפוסי ובכלל, הוא יודע כדורגל, אח של מסאי. בסופו של דבר דגו התקבל בזרועות פתוחות ופתאום החל לנשום אוויר צח של שפיות, פליט מפשעי המלחמה של 88 ארגוני האוהדים בצד ההוא של העיר, אל המקום התומך, המחבק, זה שבו לעולם לא ינהמו לו אוהדי הקבוצה שלו. גול נגד ביט"ר ב1:4 בגביע השוקו ועוד אחד בדרכי השלוש לך מכבי באותה מסגרת החלו רומן דביק.REGINA לא חלמה שאי שם בפלשתינה ישירו כל שבוע, כל כך חזק, שיר שלה ועוד לשחקן שהגיע מקרית שלום. עם הזמן דגו נכנס לתקופה פחות טובה וכן, הוא הצליח לעצבן גם אותי לא פעם. אבל עדיין, חבוטה ככל שתהיה הקלישאה היא עדיין נכונה, אנחנו לא מכבי. מספיק לראות את הפרצוף הכואב של דגו אחרי עוד משחק לא טוב שלו כדי להבין שהוא רוצה, כל כך רוצה. דגו אף פעם לא שיחק אצל מאמן תובעני ומלחיץ כמו קשטן (קח את סיני ואובארוו איתך לפארטיה של איצ'ה, תודה), את מה שיש לו ברגלים כבר אי אפשר יהיה לקחת לו וגם אם לא כל פס מגיע לאן שהוא מתכוון, הוא ירדוף אחרי היריב וינסה לתקן את הטעות. בדרך כלל לא מצליח לו אבל היי, אנחנו הפועל, לנו חשובה הכוונה, לא התוצאה. בכל משחק, גם באלה הפחות מבריקים שלו, עדיין אפשר לראות כמה כשרון טמונות בשתי הרגלים שלו. אחרי הכל 5 שערים ו17 בישולים ב24 משחקים זה לא מאזן כ"כ נורא. חוץ מזה, יהיה עוד דרבי אחד לפחות העונה ואחרי המפגשים הקודמים , בהם סיכול ממוקד ומכביסטי כל כך השתלח בו, קשה שלא לחכות לרגע שהוא יסתום להם את הפה לתוך שער 11, באמצע הקונטרטה.

השקת האלבום:

קוסים נחים בעולמות זריזים

.....**אוהד קוסקי** שירה, גיטרה.....**עידו קגן** גיטרה, קולות..... **רועי הדס** בס, קולות.....**אורי מיזלמן** תופים..... **לי אור שלגי** הפקה

הערב - הערב - הערב - הערב

| כתיחת דלתות: 22:00 | הופעה: 23:00 |
התו השמיני **www.cdii.co.il**

18.2.2006 ... מוצ"ש ...ב-ה פו...קומפורט 15, פלורנטין, ת"א

רוצה לפרסם בפנזין? רוצה לתרום לתרבות אהדת הפועל תל אביב? צור איתנו קשר! basa@ultrashapoel.com

נגד red or dead

כולנו זוכרים את ימי תחילת העונה, משחקי גביע הטוטו, בהם ברוך דגו בלט והיה נראה כי הוא חוזר להראות את מה שיש לו ברגליים ולא קיבל צ'אנס להוכיח בצד הצהוב של בלומפילד. הוא כבש מהאוויר לרשת של קורנפייין, סובב בעיטה חופשית לפינה של שטראובר והביס את מכבי, בישל לדומב וניצח את בני יהודה ופתאום, לאחר שנתיים די עגומות של אגף שמאל הכולל שני שחקנים שהקשר שלהם למגרש הכדורגל שואף לאפס(המגן המהולל יגאל אנטבי והקשר(?)(כפיר אדרי), היה נדמה כי סוף סוף אנו זוכים לראות אגף שמאל ראוי. בזמן שואליד באדיר שהגיע עם משכורת מפוצצת והציג יכולת פושרת וגילי ורמוט שבא מהפועל חיפה בקול תרועה, לא מצא לעצמו מקום בהרכב של קשטן, דווקא דגו שהגיע לאחר ספסולים חוזרים ונשנים מצד ניר קלינגר, נכנס מהר לעניינים ורכש את אהדתו בקרב הקהל האדום. אך בסוף כל עליה באה גם ירידה. וכך היה. החל מהדרבי המקולל במחזור השני, בו הציג דגו משחק קטסטרופלי ומביש, איבד הקשר את בטחונו והפסיק להציג את היכולת הטובה אותה הציג לפני. באדיר וורמוט, אותם הזכרתי קודם, החלו להצדיק את רכישתם והפכו לשחקני המפתח של הקבוצה, אך לעומתם דגו עשה את הדרך ההפוכה והפך לשחקן אפור. ללא רוח לחימה, ללא תשוקה וללא יכולת שצריכה להקנות לו מקום בהרכב של הפועל. פליקס אובוקה הובא כדי למלא את עמדתו, אך נותר על הספסל בזמן שדגו זוכה לפתוח ברוב המשחקים(17 מתוך 21).

למרות הקרדיט הגדול שהוא מקבל מדרור קשטן, תרומתו למשחק אפסית. לדוגמא, מחצית ראשונה איומה מול נצרת(בסיומה הוחלף ע"י אובוקה שהיה מצוין ואף בישל את השער השלישי), משחק נוראי באשדוד בשבת האחרונה(שמפליא מדוע נשאר על הדשא 90 דקות) וגם משחקים כמו בכפר סבא או בית"ר שהתקיימו בתקופה האחרונה ובהם לא הורגש כלל. איני נמנה על אוהביו הגדולים של ברוך דגו, ומבחינתי הוא השחקן שעד כה מהווה אכזבת העונה נוכח הציפיות הגבוהות ממנו בתחילת העונה. עכשיו ברור לכולם שלא בגלל ניר קלינגר דגו לא הצליח, אלא גם כשמאמן כמו קשטן נותן לו הזדמנויות, ומחזק אותו, ונותן לו להנהיג את הפועל, דגו כושל. בעונה הבאה, יחד עם לבייב, דגו ובנוגע לדגו? הוא יחפש את עצמו בקבוצות כמו אשדוד ופתח תקוה, או שהסוכן שלו ימצא לו איזו קבוצה בספרד.